

היומנאי ולבוש האזרחית מתסתלים עתה בצוותא. העולה ניצבת נבוכה, פניה מת-ארכים, כמו עוד מעט תפרוץ בבכי. לבוש האזרחית עומד לפתע על מצבה הקשה, מפסיק לצחוק בבת אחת ואומר: "כאן, גבירתי, אין צורך ברשימות. פה מדינה חופשית. כל אחד נוסע לאן שמתחשק לו. פה גם השוטרים הם יהודים. את לא צריכה לפחד מאף אחד." רגע היא מביטה בו בחוסר-אמון, ובי-מישנהו היא מתחייכת.

"גבריטי פרוסקי?"

היצור המזר, בי צמות המרהיסטורי

רופף היה אחד שהציג עצמו כרפי שאולי, למרות שהוא לא רפי שאולי (לבוש סוודר לבן). למרות נסיונותיה הנואשים לק" שור שיחה, התעלמו ממנה יפי-הצורה של דיזנגוף לחלוטין.

יות (משמאל) מנסה להיחזק לחבורה. היחיד שקשר עימה קשר "כך סתם, לקום ולנסוע לחיפה?" היא מסרבת עדיין להאמין. "כך סתם. באוטובוס, ברכבת, במה ש-מתחשק לך." העולה הקטנה, בלבוש המזר, משתכנעת ויוצאת מן התחנה. בפתח מצפה לה צלם. היא פונה אליו, מתפרצת בצחוק צברי ושואלת בעברית רהוטה: "נה, איך היה?"

זרים, כשמגן-דויד, בממדי כלבו שלום, מתנוסס על חזי, זורקתי את מישפט המפי-תח: "גבריטי פרוסקי?" כלומר: מדברים רוסית? להפתעתי זכיתי מייד ל"דה" עסיסי מי אחת הספרייות, אשה כבת 60. נתקשרה שיחה, בה הסברתי לספרית שעלתה מר (המשך בעמוד 36)

לעשות שימוש גם באידיש. מה שלא ידעתי אז הוא כי נוסף לידע-שפתי אודקק גם למידה רבה של אומץ-לב והעזה. פתחתי את יום הכרת-העלייה בביקור במספרה. הכוונה היתה להעניק לתיסרוקתי המתבדרת נוסף קולחוזאי. משהו כמו תיסי-רוקתה של סבתי באירקוטסק. נכנסתי לסלון התיסרוקות נבגדי המז-

כשהוחלט באחת משיבויות המע-

רכת לנסות ולעמוד מקרוב על קשיי הקליטה של עולי רוסיה ברחוב הישראלי, ידעתי כי המשימה תוטל עלי. שליטתי ברוסית היא מלאה, ולעת צורך אני יכולה

נזקקות הנשים על ה"יש תור מרקס. כשגילו כי היא מרוסיה, הניחו לה בדומיה נבוכה להיכנס לפניהן לקופה.

מביעים פני הנוסעת העומדת, שנשאלה על-ידי העולה למקומה של התחנה-המרכזית. נוסעים אחרים פתחו בשיחה על המיספרים הלבנים וטובות ההנאה שהעולים משופעים בהם.

אדישות מופגנת

הבדידות בהתגלמותה. העולה-החדשה על רקע חלונותיו האינסופיים של בניין הסוכנות בתל-אביב. בתמונה מימין, יושבת העולה-הכתבת בקרב אחיה לגורל, עולים (אמיתיים) מגרוזיה וברית-המועצות.

תור הסבל